

ВИКОНАВЧИЙ ОРГАН КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
(КИЇВСЬКА МІСЬКА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ)

ДЕПАРТАМЕНТ ОХОРОНИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

НАКАЗ

18 грудня 2019 року

№ 29

Про межі і режими використання
зон охорони пам'ятки архітектури,
історії місцевого значення «Комплекс
Свято-Покровського жіночого монастиря
Київської єпархії Української православної
церкви в м. Києві», м. Київ,
пров. Бахтеревський, 15

**ЗГІДНО З
ОРИГІНАЛОМ**

Відповідно до статті 6 Закону України «Про охорону культурної спадщини», протоколу засідання Науково-методичної ради при Київському науково-методичному центрі по охороні, реєстрації та використанню пам'яток історії, культури і заповідних територій від 12.12.2019 № 8 та протоколу засідання Консультативної ради з питань охорони культурної спадщини від 12.12.2019 № 15/19 з метою збереження пам'ятки архітектури, історії місцевого значення «Комплекс Свято-Покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української православної Церкви в м. Києві», м. Київ, пров. Бахтеревський, 15

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити межі і режими використання зон охорони пам'ятки архітектури, історії місцевого значення «Комплекс Свято-Покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української православної Церкви в м. Києві», м. Київ, пров. Бахтеревський, 15 (текстова та графічна частини), визначених науково-проектною документацією, розробленою Підприємством об'єднання громадян «ІНСТИТУТ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ» Всеукраїнської Ради з охорони культурної спадщини України, що додається.

2. Визначити, що наукова документація, зазначена в пункті 1 цього наказу, зберігається у відділі з питань розгляду проектної документації управління обліку та збереження об'єктів культурної спадщини Департаменту охорони культурної спадщини виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації).

3. Контроль за виконанням цього наказу залишаю за собою.

З оригіналом згідно
Директор
Головний спеціаліст
з питань персоналу

О. НИКОРЯК

Т.Хелімська

Підприємство об'єднання громадян
«ІНСТИТУТ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ»

Всеукраїнської Ради з охорони культурної спадщини України

01133, м. Київ, вул. Євгена Коновальця, 36-Б, літера А2; тел.: (044) 377 77 60; e-mail: iksvroks@ukr.net

ЗАТВЕРДЖЕНО:

Департамент охорони культурної спадщини
виконавчого органу Київської міської ради
(Київської міської державної адміністрації)

О.Д. Никоряк

« 18 »

2019 р.

наказ № 99

**НАУКОВО-ПРОЕКТНА ДОКУМЕНТАЦІЯ З ВИЗНАЧЕННЯ
МЕЖ І РЕЖИМІВ ВИКОРИСТАННЯ ЗОН ОХОРОНИ
ПАМ'ЯТКИ АРХІТЕКТУРИ, ІСТОРІЇ МІСЦЕВОГО ЗНАЧЕННЯ
«КОМПЛЕКС СВЯТО-ПОКРОВСЬКОГО ЖІНОЧОГО МОНАСТИРЯ
КИЇВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ В м. КИЄВІ»**

м. Київ, пров. Бехтеревський, 15

(наказ Міністерства культури України від 14.08.2013 № 757, охоронний № 85-Кв)

(договір закупівлі послуг у сфері містобудування ДК 021:2015–71410000-5
(Розроблення науково-проектної документації «Межі та режими використання зон
охорони комплексів пам'яток культурної спадщини м. Києва») від 24.07.2019 № 77)

Генеральний директор

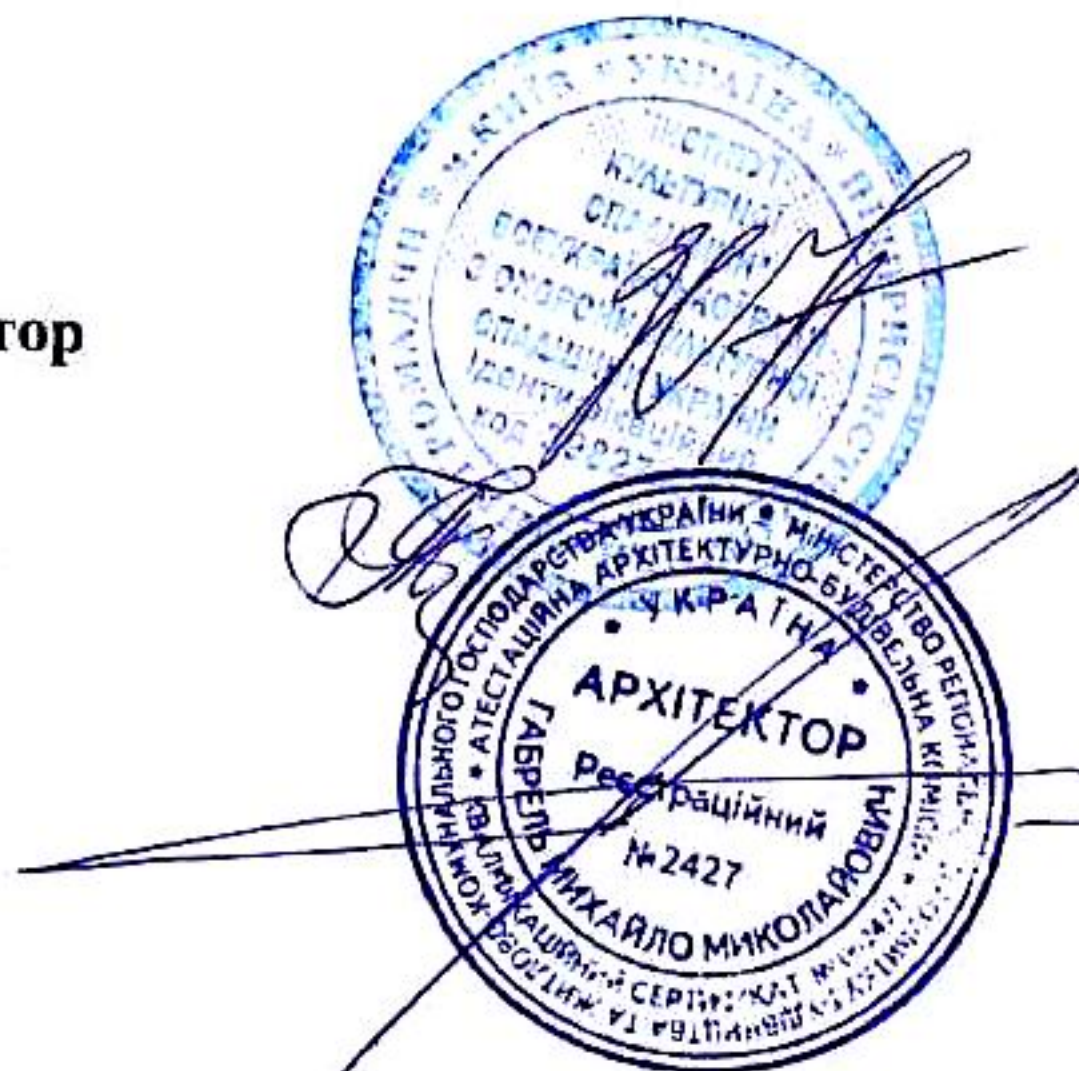
А.І. Звіряка

Науковий керівник

Л.В. Томілович

ГАП

М.М. Габрель

Київ – 2019 р.

СКЛАД ВИКОНАВЦІВ

Звіряка Анна Іванівна	Генеральний директор ПОГ «Інститут культурної спадщини» ВРОКСУ	Керівник-координатор роботи
Томілович Людмила Вадимівна	Кандидат історичних наук, доцент	Науковий керівник роботи
Габрель Михайло Миколайович	Кандидат технічних наук	Головний архітектор проекту
Вечерський Віктор Васильович	Кандидат архітектури	співавтор текстової частини, натурні дослідження
Градун Едуард Юрійович	Історик	Відповідальний виконавець, співавтор текстової частини. Натурні дослідження, фотофіксація пам'яток та прилеглої території, формування альбомів фото фіксації.
Єрзіна Ірина Володимирівна	Мистецтвознавець	Натурні дослідження, фотофіксація пам'яток та прилеглої території, формування альбомів фото фіксації.
Минаєва Емма Сергійовна	Архітектор-художник	Виконавець графічної частини роботи

ЗМІСТ

ВСТУП

1. ХАРАКТЕРИСТИКА МІСЦЕРОЗТАШУВАННЯ ТА ОТОЧЕННЯ ПАМ'ЯТКИ
2. КОРОТКА ІСТОРИЧНА ДОВІДКА
3. ВИЗНАЧЕННЯ МЕЖ І РЕЖИМІВ ВИКОРИСТАННЯ ТЕРИТОРІЇ ТА ЗОН ОХОРОНИ ПАМ'ЯТКИ
 - 3.1. Межі території та зон охорони пам'ятки
 - 3.1.1. Межа території пам'ятки
 - 3.1.2. Межа охоронної зони пам'ятки
 - 3.1.3. Межа зони регулювання забудови
 - 3.2. Режими використання території та зон охорони пам'ятки
 - 3.2.1. Режими використання території пам'ятки
 - 3.2.2. Режими використання охоронної зони пам'ятки
 - 3.2.3. Режим використання території зони регулювання забудови
4. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

Додатки

Додаток А. Фотофіксація пам'ятки, її видового розкриття та прилеглої території.

Додаток Б. Картографічні та іконографічні матеріали.

Додаток В. Перелік пам'яток та об'єктів культурної спадщини розташованих на прилеглий до пам'ятки території.

Додаток Г. Черговий кадастровий план. Реєстр земельних ділянок.

Графічні матеріали

Зони охорони пам'ятки архітектури, історії місцевого значення «Комплекс Свято-Покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української православної Церкви в м. Києві», Бехтеревський пров., 15, м. Київ. Основне креслення М:2000.

Аналіз видового розкриття пам'ятки. М 1:2000.

Композиційно-художня оцінка території. М 1:2000.

Класифікація забудови за ступенем історико-культурної цінності. М 1:2000.

Природно-ландшафтна оцінка території. М 1:5000.

РЕФЕРАТ

Робота складається з пояснювальної записки, переліку об'єктів культурної спадщини, матеріалів історичної картографії та іконографії, а також сучасної фотофіксації досліджуваної пам'ятки, об'єктів культурної спадщини та історичної забудови, що розташовані в безпосередньому оточенні досліджуваної пам'ятки, 5 креслень.

Об'єкт дослідження – пам'ятка архітектури, історії місцевого значення «Комплекс Свято-Покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української православної Церкви в м. Києві» (Бехтеревський пров., 15), територія згаданої пам'ятки та прилегла до неї територія, ландшафт, розпланування, забудова, пам'ятки та об'єкти культурної спадщини, цінна історична забудова.

Предметом дослідження є особливості розташування згаданої вище пам'ятки архітектури та містобудування місцевого значення у сучасному міському середовищі, визначення методів і заходів з охорони нерухомої культурної спадщини міста та збереження традиційного характеру середовища.

Мета роботи – забезпечення збереження досліджуваної пам'ятки та її найближчого історичного оточення, об'єктів культурної спадщини, традиційного характеру середовища шляхом визначення меж і режимів використання територій зон охорони досліджуваної пам'ятки.

Методи дослідження – застосовано методи теоретичних досліджень, а саме історичний метод при системному підході, коли об'єкт дослідження розглядається у виникненні й розвитку. При цьому системний підхід полягає в комплексному вивченні об'єкта як певної єдності з узгодженим функціонуванням частин і цілого. Застосовано методи бібліографічних, архівних, картографічних, іконографічних досліджень, а також методи емпіричних досліджень: спостереження, натурні дослідження, порівняння та картографування.

Результати науково-дослідної роботи – науково-проектна документація «Комплекс Свято-Покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української православної Церкви в м. Києві».

Ключові слова: пам'ятки та об'єкти культурної спадщини, зони охорони пам'ятки, ландшафт, композиційно-видовий вплив пам'ятки.

ВСТУП

Дана робота виконується на замовлення Київського науково-методичного центру по охороні, реставрації та використанню пам'яток історії, культури і заповідних територій фахівцями ПОГ «Інститут культурної спадщини» ВРОКСУ.

Необхідність розроблення згаданої науково-проектної документації зумовлена вимогами Закону України «Про охорону культурної спадщини».

Відповідно до п. 1 ст. 32 Закону України Про охорону культурної спадщини», з метою захисту традиційного характеру середовища окремих пам'яток, їх комплексів (ансамблів) навколо них мають встановлюватися зони охорони пам'яток: охоронні зони, зони регулювання забудови, зони охоронюваного ландшафту, зони охорони археологічного культурного шару. Межі та режими використання зон охорони пам'яток визначаються відповідною науково-проектною документацією і затверджуються відповідним органом охорони культурної спадщини.

Підстави для розроблення науково-проектної документації:

Закон України "Про охорону культурної спадщини" від 08.06.2000;

Закон України "Про основи містобудування" від 16.11.1992;

Закон України "Про регулювання містобудівної діяльності" від 23.02.2011;

Закон України "Про охорону навколишнього природного середовища" від 25.06.1991;

Закон України "Про природно-заповідний фонд" від 16.06.1992;

Закон України "Про охорону археологічної спадщини" від 18.03.2004;

Земельний кодекс України від 25.10.2001;

ДБН Б.2.2.-12:2019 «Планування і забудова територій»;

ДБН Б.1.1-15:2012 "Склад та зміст генерального плану населеного пункту". Затверджено наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 13.07.2012 № 358;

ДБН Б.2.2-3:2012. "Склад та зміст історико-архітектурного опорного плану населеного пункту". Затверджено наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 12.03.2012 № 106;

ДСТУ Б Б.2.2-10:2016. "Склад та зміст науково-проектної документації щодо визначення меж і режимів використання зон охорони пам'яток архітектури та містобудування". Затверджено наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 24.06.2016 № 178.

Містобудівна документація:

Генеральний план м. Києва, затверджений рішенням Київської міської ради 28.03.2002 № 370/1804;

Межі історико-культурних заповідників і зон охорони пам'яток історії та культури м. Києва (рішення виконкому Київської міської ради народних депутатів від 16.07.1979 №920, розпорядження Київської міськдержадміністрації від 16.05.2002 №979).

Окрім того, були використані наступні нормативно-методичні документи:

Методические рекомендации по исследованию историко-архитектурного наследия в городах Украинской ССР (схвалено Держбудом УРСР 19.03.1982);

Тимчасова інструкція по організації охоронних зон та зон регулювання забудови для пам'ятників культури в Українській РСР (затверджена Держбудом і Мінкультури 09.08.1968).

1. ХАРАКТЕРИСТИКА МІСЦЕРОЗТАШУВАННЯ ТА ОТОЧЕННЯ ПАМ'ЯТКИ

Ділянка, на якій розташовується комплекс Свято-Покровського жіночого монастиря, знаходиться у східній частині Шевченківського адміністративного району м. Києва у межах загальноміського центру у великому за площею кварталі підтрикутної форми в плані, обмеженому вулицями Січових стрільців, М. Пимоненка, Студентською, Глибочицькою і Кудрявським узвозом. Територія монастиря лежить у глибині кварталу, не виходячи до червоної лінії вулиці Січових стрільців, від якої до монастирської брами веде Бехтерівський провулок. Ділянка лежить на краю плато, на високому останці над долиною Глибочиці, має значне падіння рельєфу в напрямку на північ з абсолютними позначками 169,4-154,4 м.

Територія комплексу лежить у місцевості, що була відома з часів Київської Русі як Копирів кінець стародавнього Києва – периферійного району із досить щільною, як на той час, забудовою. З 1559 р. ця місцевість згадується як Кудрявець, садиби якого належали трьом київським монастирям – Михайлівському Золотоверхому, Микільському й Софійському. З кінця XVIII ст. слобідка Кудрявець підпорядкована Київському магістрату. Вулична мережа у цій місцевості остаточно сформувалася на базі давньоруської містобудівної спадщини у 1840-х рр., відповідно до першого генерального плану Києва 1837 р. Тоді ж почала формуватися капітальна вулична забудова. Щільна периметральна середньоповерхова забудова цих кварталів датується 2-ю половиною XIX – поч. XX ст. і відбиває стилістику історизму та еkleктики, частково – модерну. На відміну від усіх інших розпланувальних елементів Кудрявця, Кудрявський узвіз був прокладений у 1930-х рр., оскільки на плані Києва 1925 р. він відсутній. Таким чином, на відміну від вулиці Січових стрільців, парцеляція і забудова цього узвозу має дещо випадковий характер і не становить значної історико-містобудівної цінності.

Комплекс розташовується у Центральній планувальній зоні м. Києва, в межах Центрального історичного ареалу м. Києва, визначеного Історико-архітектурним опорним планом м. Києва, розробленим у 2001 р. інститутом НДІТІАМ; межі ареалу затверджено у складі генерального плану м. Києва рішенням Київської міської ради від 28.03.2002 р. № 370/1804; правила охорони та використання історичного ареалу не затверджені. В той же час, відповідно до п. 7 постанови Кабінету Міністрів України від 13.03.2002 р. № 318, “збереження традиційного характеру середовища історичних ареалів, охорона і раціональне використання розташованих в їх межах нерухомих об’єктів культурної спадщини, збереження її містоформуючої ролі є пріоритетним напрямом містобудівної діяльності в межах історичних ареалів”.

Великий квартал, в якому розташовується комплекс, що є об’єктом дослідження, знаходиться у межах зони регулювання забудови 2-ї категорії; сама територія комплексу всередині кварталу є територією архітектурного заповідника. Це визначено відповідно до рішення виконкому Київської міської Ради народних депутатів від 16.07.1979 № 920 “Про уточнення меж історико-культурних заповідників і зон охорони пам’яток історії та культури в м. Києві” та розпорядження Київської міської державної адміністрації від 17.05.2002 № 979 “Про внесення змін та доповнень до рішення виконкому Київської міської Ради народних депутатів від 16.07.1979 № 920 “Про уточнення меж історико-культурних заповідників і зон охорони пам’яток історії та культури в м. Києві”.

Увесь квартал відноситься до території пам’ятки історії, ландшафту місцевого значення “Історичний ландшафт Київських гір і долини р. Дніпра”; пам’ятка внесена до Державного реєстру нерухомих пам’яток України наказом Міністерства культури і туризму України від 03. 02. 2010 р. № 58/0/16-10.

У межах зони регулювання забудови 2-ої категорії:

забороняється проведення земляних, будівельних робіт без дозволу органів охорони культурної спадщини;

допускається нове будівництво зі збереженням основних прийомів, характерних для історичної забудови, традиційного історичного середовища пам'яток, при цьому регламентуються висота, масштаб нового будівництва, застосування будівельних матеріалів та їх характер, оздоблення фасадів споруд, їх пластика, кольорове вирішення, характер покрівель та інше архітектурно-художнє оформлення, а також передбачається благоустрій та озеленення території;

при проектуванні необхідно враховувати історико-архітектурну і містобудівну цінність кожної споруди, композиційний характер традиційного середовища;

усі проекти мають погоджуватися з відповідними органами охорони культурної спадщини.

Згідно з нормативно-правовими документами, дія яких поширюється на сферу охорони культурної спадщини, на територіях заповідників, які мають статус земель історико-культурного призначення, поширюється принцип здійснення заходів з реставрації, реабілітації та регенерації з обмеженням перетворенням історичного середовища. При цьому проектна документація до розгляду її на архітектурно-містобудівній раді Київголоваархітектури погоджується з відповідними державними органами охорони культурної спадщини.

На території заповідників до початку робіт повинні бути проведені археологічні дослідження. Організації, які одержали дозвіл на будівництво, зобов'язані планувати необхідні кошти на археологічні дослідження, а в разі виявлення археологічних об'єктів – забезпечити їх консервацію.

На території пам'ятки ландшафту місцевого значення передбачено:

збереження розпланування, пам'яток та об'єктів культурної спадщини, елементів історичного упорядження;

необхідність проведення археологічних досліджень і музеєфікації археологічних об'єктів; заборону розкопування "на знесення" археологічного культурного шару; необхідність резервації нерозкопаних ділянок культурного шару як еталону на майбутнє;

забезпечення сприятливого для пам'яток гідрологічного режиму, пожежної безпеки, захисту від динамічних навантажень та інших негативних техногенних і природних впливів;

проведення робіт щодо реставрації і пристосування пам'яток культурної спадщини, упорядження та озеленення території за спеціальними проектами, погодженими центральним органом виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини.

Ділянка розташована між вулицями Січових стрільців і Глибочицькою, уздовж яких організовано рух автомобільного транспорту, у т. ч. громадського (автобуси, тролейбуси, трамваї, маршрутні таксі). Розташована на схід від досліджуваного комплексу Львівська площа є транспортним вузлом загальноміського значення, а вулиці Січових стрільців – Велика Житомирська – транспортною магістраллю загальноміського значення з інтенсивним рухом громадського пасажирського транспорту.

Вулична мережа – регулярна неортогональна з елементами ландшафтної; історично сформована на сьогодні парцеляція і планувальний модуль не мають усталеної ширини ділянок по вуличному фронту; забудова – суцільна периметральна середньоповерхова, збереглася окремими фрагментами, приуроченими до парного боку вул. Січових стрільців; великий масштаб будинків, які формують архітектурне середовище, поєднується з дрібним масштабом архітектурних членувань, що робить забудову в цілому співмасштабною людині й психологічно комфортною. У межах цих кварталів містяться житлова забудова, підприємства торгівлі та обслуговування, а також будинки офісів та окремі виробничі об'єкти.

Архітектурно-просторова композиція характеризується тим, що домінує суцільна периметральна (так звана брандмауерна) забудова фронту

кварталу по вул. Січових стрільців, з лицевими будинками по червоних лініях та дворовими флігелями у дворах; її доповнює периметральна з розривами забудова інших ділянок та хаотична різночасова забудова внутрішньоквартальних просторів.

У повоєнну добу (1950-і рр.) в цьому районі з'явилося декілька житлових будинків, вирішених у стилістиці радянського ретроспективізму, у т. ч. будинок № 2 по вул. Кудрявській (архітектор М. Холостенко). Протягом 2-ї половини ХХ ст. прилеглі квартали зазнали реконструкції зі знесенням забудови кількох домоволодінь по непарному боці вул. Січових стрільців. Подальша вибіркова реконструкція прилеглих кварталів супроводжувалася будівництвом у 2000-х рр. житлових будинків змінної поверховості по вул. Кудрявській, 13-19 (архітектор В. Коломієць), по пров. Бехтерівському, 14 – Кудрявському узвозу (архітектор Серьогін) та будівництвом офісного будинку на розі вулиць Обсерваторної і Січових стрільців (архітектор С. Юнаков). У віддаленому середовищі містобудівною домінантою загальноміського значення є Будинок торгівлі на Львівській площі, що має висоту в абсолютних позначках 278,5 м. Архітектурними акцентами в прилеглій забудові завдяки активній пластиці головних фасадів є наріжний будинок по вул. Січових стрільців, 14-а, наріжні будинки по вул. Кудрявській, №№ 2, 3/5, офісний будинок на розі вул. Обсерваторної і Січових стрільців, житлові будинки по вул. Кудрявській, 13-19, по пров. Бехтерівському, 14 – Кудрявському узвозу. Решта будинків, що формують цей, а також прилеглі квартали, належать до рядової фонові забудови.

У найближчому оточенні досліджуваного комплексу містяться численні пам'ятки і об'єкти культурної спадщини: пам'ятки національного значення, пам'ятки місцевого значення та щойно виявлені об'єкти культурної спадщини. Зазначені пам'ятки та об'єкти культурної спадщини перераховано у додатку «В».

Усі ці об'єкти, розташовані в кварталі, де знаходиться Комплекс Свято-Покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української православної Церкви в м. Києві (Бехтерівський пров., 15, територія Свято-Покровського монастиря), а також навколо нього, формують традиційний характер середовища цієї периферійної частини історичного центру Києва. Усі об'єкти культурної спадщини, розташовані в прилеглому до досліджуваної ділянки середовищі, фасадами виходять на червоні лінії парного й непарного боків вул. Січових стрільців та прилеглих вулиць. При цьому комплекс Покровського монастиря формує внутрішньо замкнуте середовище. Комплекс, що досліджується, за своєю композиційною роллю в традиційному характері середовища є містобудівною домінантою з активними силуетними характеристиками, що панує в докільлі. Проте композиційно-видовий вплив цієї домінанти значно обмежений прилеглою крупномасштабною забудовою кін. XX – поч. XXI ст. Водночас завдяки розташуванню на краю пагорбу над досить широкою долиною, комплекс з активними силуетними характеристиками візуально сприймається з віддалених оглядових точок – з Замкової гори, Щекавиці, Юрковиці тощо. З огляду на це збереження домінантної композиційної ролі Комплексу Свято-Покровського монастиря у панорамах є важливим завданням, на розв'язання якого націлена запропонована у цій роботі система охоронного зонування.

2. КОРОТКА ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

Монастир є найпізнішим з великих монастирських ансамблів Києва. Комплекс обителі побудовано в 1889-1918 рр. в стилістиці історизму з використанням елементів декору, вирішених у формах московсько-ярославського будівництва XVI- XVII ст.

Комплекс монастиря розташований в межах Центрального історичного ареалу міста Києва, входить до території історико-культурного заповідника «Стародавній Київ» та території пам'ятки «Історичний ландшафт Київських гір і долини р. Дніпра».

Згідно з рішенням Київського міськвиконкому № 920 від 16.07.1979 р. та розпорядженням Київської міської державної адміністрації № 979 від 17.05.2002 р. територія Свято-Покровського жіночого монастиря входить до зони регулювання забудови II-ої категорії.

Загальні відомості з історії забудови місцевості

Свято-Покровський жіночий монастир (на час заснування - Києво-Покровський жіночий монастир) розташований на правобережній нагірній частині м. Києва, на верхівці Кудрявського плато, між історичними місцевостями Кудрявцем і Лук'янівкою, в басейні річки Глибочиці.

Досліджувана територія обмежена вулицею, що має статус загальноміської магістралі – вул. Січових Стрільців і житловими вулицями місцевого значення – вул. Пимоненка і Бехтерівський (Бехтерівський) провулок.

Вулиця Січових Стрільців пролягає від Львівської до Лук'янівської площі. Склалася вона за часів Київської Русі як частина Житомирського торгового шляху від Львівської брами в напрямку Житомира. Цей шлях проходив через укріплене передмістя Копирів кінець до урочища Дорогожичі. Його роль як заміського шляху зберігалася і після монгольської

навали. По трасі сучасної вулиці Артема здійснювалося сполучення між Кудрявцем та Лук'янівкою. В XV – XVII сторіччях вона являла собою частину вулиці Житомирської (сучасна назва – Велика Житомирська). У 1869 р. Житомирську вулицю було поділено на кілька відтинків, в результаті чого утворилась траса вулиці Артема в сучасних межах. З 1869 р. по 1925 р. вулиця мала назву Львівська, що була пов'язана з Львівською брамою, яка містилась на теперішній Львівській площі. У 1925 – 1929 рр. вулиця носила ім'я радянського політичного діяча Л.Д. Троцького. З 1926 року має сучасну назву на честь радянського партійного і державного діяча Федора Андрійовича Артема (Сергєєва) (1883 - 1921). У зв'язку з набуттям чинності Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки» вулиця була перейменована на вул. Січових стрільців.

Провулок Бехтеревський (Бехтерівський) пролягає від вул. Січових Стрільців до Покровського монастиря. Виник у середині XIX ст. Провулок за правилами забудови, затвердженими у 1861 и 1873 рр., був віднесений до найнижчого 4-го розряду. Тут дозволялося будувати «деревянные на деревянные столбах, крытые деревом, постройки, по фасадам без особых украшений». 1914 р. переведений одразу до 1-го розряду. До 1938 р. мав назву провулок Діонісівський. Сучасна назва з 1952 р. на честь російського вченого Володимира Михайловича Бехтерева (1857-1927) - психіатра, невропатолога, що працював в галузі дослідження мозку.

Пимоненка вулиця пролягає від вул. Січових Стрільців до Глибочицької вулиці. Виникла у серед XIX ст., мала назву вулиця Монастирська від Покровського монастиря, розташованого поряд у тупику Бехтеревського (Бехтерівського) провулка, паралельного вулиці Пимоненка. Сучасна назва з 1959 р. на честь видатного українського художника Миколи Пимоненка.

Глибочиця - притока Почайни, що починалася від Лук'янівки, протікала в районі сучасної вулиці Кмитів Яр, виходила на сучасну вулицю Глибочицьку і далі до Вознесенського узвозу, звідки повертала до Почайни (з середини XIX століття – до Дніпра, і впадала в гавань), перетинаючи Поділ. Зараз перебуває у колекторі.

Назва *місцевості «Кудрявець»* походить від назви Кудрявської гори над річкою Глибочицею, на території якої вона розташована. В свою чергу гора отримала назву від великої кількості зелених насаджень, що «скудрявились» на її верхів'ях. Тут протікав однойменний струмок – права притока Глибочиці. До 40-х років XIX сторіччя Кудрявець був одним з передмість Києва. Забудова Кудрявця почалася ще за часів Київської Русі. Відомо, що з XI сторіччя тут було розташоване західне передмістя давнього Києва, яке носило назву Копирів кінець. На його території знаходилися монастир і резиденція київських князів. В XII сторіччі передмістя мало свої власні укріплення. З 1842 р. увійшло до міських меж, і в кінці XIX сторіччя почалася його інтенсивна забудова.

Назва *місцевості «Лук'янівка»*, що розташована у верхів'ях Глибочиці, походить від імені старости (цехмейстера) швацького цеху Лук'яна Олександровича. Наприкінці XVII ст. він був власником приватного маєтку (дачі), розташованого на цій території. За іншими даними назва пішла від І. Лук'яненка, якому в XIX ст. в цих місцях належав хуторець.

У 1833 р. було затверджено новий план м. Києва, а у 1834 р. «Положення про устрій м. Києва». У 1837 р. архітектором В.І. Беретті розроблено генеральний план забудови Києва, який передбачав злиття Печерська, Верхнього міста і Подолу в єдине ціле. Намічалось створення системи магістралей, що мала пов'язати історичне ядро Києва з Либідською частиною, місцевостями Кудрявець, Лук'янівка, Шулявка. Тоді ж було накреслене сучасне трасування вулиці Січових Стрільців, яке було реалізоване у 40-50-х роках XIX століття.

Визначальним чинником формування архітектурно-планувальної

організації району виступали перш за все природно-ландшафтні фактори. Прокладені тут вулиці та утворені ними квартали втрачали свою класичну геометричну форму, цілком повторюючи складну топографію оточуючої місцевості. Вулиці – Лук'янівська, Глибочицька, Стара Поляна, Нижньоюрківська, Соляна і Олегівська відрізнялися досить складною в плані формою відповідно до мальовничих схилів Щекавиці, а також Глибочицького, Юрковицького і Вовчого ярів.

Міська влада виділяла для потерпілих від повені на Подолі безкоштовні ділянки на горі під забудову. Також значний приток населення у цю місцевість пов'язаний з будівництвом Нової Печерської фортеці і виселенням з Печерська значної частини населення саме в район Лук'янівки. Заселяли Лук'янівку переважно бідні люди, рибалки, відставні солдати.

У середині ХІХ ст. після знесення оборонних укріплень та Жидівської (Львівської) брами Верхнього Києва було створено Львівську і Лук'янівську площі. З 1896 р. відрізок між цими площами отримав назву вулиці Львівської, яка стала центральною магістраллю нового району. За розписом вулиць Києва частина Львівської до сучасної вулиці Гоголівської належала до 2-го розряду, її закінчення - до 3-го розряду. З 1914 р. вулицю було віднесено до 1-го розряду. Хоча вулиця почала забудовуватися з середини ХІХ ст., кінцева частина її парного боку на межі ХІХ-ХХ століть ще являла собою величезні садиби з незначними будівлями.

У 1879 р. було утворено Лук'янівську поліцейну дільницю міста, до якої увійшла частина Львівської вулиці. Протягом ХІХ – на початку ХХ ст. Лук'янівка інтенсивно забудовувалася, переважно одно-двоповерховими житловими будинками, більшість яких були дерев'яні (обкладені цеглою), змішані (верхній поверх дерев'яний, нижній - цегляний) та суцільно цегляні. Для забудови садиб використовувались найпростіші типові «зразкові проекти». Фасадні будинки, як правило, розташовувались по так званій «червоній лінії» вулиці, а господарчі споруди в середині ділянок вздовж меж сусідніх домоволодінь, половину садиби займали сад і город.

Поштовхом для подальшої розбудови Лук'янівки в кінці XIX ст. стало виникнення Петрівсько-Куренівського промислового району, розміщення на цій території цілої низки важливих громадських та інших об'єктів, а також розвиток житлового фонду району. На вулиці Павлівській було споруджено ковбасну фабрику і асфальтовий завод, на Кадетському провулку (сучасна назва - вулиця Гоголівська) розташовувалися казарми Кадетського корпусу, створено Сінний (1873) і Лук'янівський (1882) ринки, по вул. Січових Стрільців збудовано Вознесенську церкву та засновано Києво-Покровський жіночий монастир. Вулицю Січових Стрільців було включено до загальноміських магістралей, як з'єднуючу північні райони з центром міста.

Більшу частину забудови Лук'янівки XIX - початку XX ст. було знесено у 70-80 - ті рр. XX ст. під час спорудження багатоповерхових житлових та адміністративних будівель. По периметру кварталів частково збереглася забудова кінця XIX - початку XX століть - переважно прибуткові житлові будинки в стилістиці історизму, еклектизму і модерну, залишилися будинки 1930-50-х років періоду неокласицизму й конструктивізму. В останні часи забудова досліджуваного району активно доповнюється сучасними багатоповерховими житловими та громадськими будинками.

Історичні відомості щодо забудови

Києво-Покровського жіночого монастиря

Покровську обитель було закладено Романовою Олександрою Петрівною (21.05.1838, Петербург - 13.04.1900, Київ) – Великою Княгинею, дочкою принца П. Ольденбурзького, дружиною Великого Князя Миколи Миколайовича Романова - брата російського імператора Олександра II.

1879 р. внаслідок транспортної катастрофи Велика Княгиня Олександра Петрівна отримала важку травму. Практично, вона була прикована до інвалідного крісла.

1881 р. вона прибула до Києва. Мешкала в Мариїнському палаці та в будинку графині Колонна-Чосновської на Липках.

У 1888 р. Велика Княгиня за 50 000 рублів придбала ділянку загальною площиною 6 десятин (близько 6,6 га, 1 десятина дорівнює 1,0925 га), яка належала дочці Герасима Йосиповича Диковського Феодосії та Пелагії Яківні Алпатовій¹. Для майбутньої обителі Олександра Петрівна вибрала місце в історичній місцевості Кудрявець. Територія цієї місцевості була розпланована порівняно пізно і до кінця XIX ст. залишалась майже незаселеною та практично незабудованою.

У 1888 р. Велика Княгиня Олександра Петрівна звернулася в Київську міську управу до єпархіального архітектора В.М. Ніколаєва з пропозицією розробити проекти для *«предполагаемого к строительству будущего комплекса»*. Основні монастирські споруди були побудовані за ескізними проектами Великого Князя Петра Миколайовича Романова єпархіальним архітектором Володимиром Миколайовичем Ніколаєвим. Проект був затверджений 19 грудня 1888 р. митрополитом Київським і Галицьким Платоном. Весь комплекс монастиря було вирішено у формах московсько-ярославської архітектури XVI-XVII ст.²

Датою заснування обителі вважається 11 січня 1889 р. Саме цього дня відбулося освячення місця, вибраного для будівництва головного корпусу обителі та Покровської церкви³.

14 травня 1889 р. Велика Княгиня звернулася до митрополита Київського і Галицького Платона з проханням відкрити монастир на придбаній нею садибі. Засновниця оголосила про свій намір пожертвувати садибу з комплексом споруд для нової жіночої обителі, яка включала, окрім головного корпусу з келіями та церквою Покрови Пресвятої Богородиці, 12 інших споруд, де мали міститися: лікарня з домовою церквою, безкоштовна амбулаторія, странноприймниця, аптека, училище для дівчат, майстерня, квартири для вдів та дівчат, які побажають мешкати в монастирі, без

¹ ЦДІА України, Ф. 179, оп.1, спр.30.

² Архів Свято-Покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української Православної церкви в м. Києві.

³ Дати до лютого 1918 р. наводяться за старим стилем.

прийняття до часу чернецтва із внесенням плати, проскурня з пекарнею, кухня, пральня та оранжерея з теплицею (для прибутку). Окрім того, поза монастирською огорожею на орендованій ділянці розташовані: пасіка, будинок для духівництва, готель для богомольців та приїжджих, скотний двір и конюшня. Як можна бачити з опису, майже за рік склався комплекс основних монастирських споруд.

1 липня того ж року, з Липок до монастиря переїхала Велика Княгиня Олександра Петрівна. За клопотанням митрополита, 17 червня 1889 р. прийшов «височайший» дозвіл на закріплення землі за обителлю. 20 липня 1889 р. було отримано благословення Святішого Синоду на відкриття обителі на честь Покрова Пресвятої Богородиці.

Головний корпус обителі був споруджений вздовж північного боку центральної площі. На першому поверсі були розташовані келії засновниці, ігумені й черниць, канцелярія, приймальня, бібліотека, ризниця, малярна, золотошвейна та білошвейна майстерні, майстерня з пошиву риз, трапезна, домовая церква в ім'я покровителя Києва – архістратига Михаїла; на другому – покої для прийому високопоставлених осіб та ін.

До східної частини корпусу було прибудовано церкву Покрови Пресвятої Богородиці, освячення якої відбулося 17 грудня 1889 р. Окрім головного, в церкві було два престоли – в південній частині – пророка Іллі, в північній – Всіх святих, у підвальному приміщенні – копія печери Гроба Господнього⁴.

В перший період існування обителі церква Покрови Пресвятої Богородиці залишалася основним храмом монастиря. Як писав протоієрей Олексій Палівода: *«он был сердцем монастыря, находился в его центре, был единственным и многокупольным»*. Храм первісно був дерев'яний, на кам'яному фундаменті, трипрідільний, пятикупольний, інтер'єр розписаний *«мастерски дополненными изображениями и сюжетами из священного*

⁴ Назва храму і монастиря походить від одного з Богородичних свят, на честь якого в Києві збудовані також церкви на Подолі, на Пріорці та на Верхній Солом'янці.

писання».⁵ Однією з головних святинь храму стала чудотворна ікона Богородиці, прикрашена золотою ризою, молінням перед якою отримала зцілення Велика Княгиня Олександра Петрівна.

Вже з перших днів свого існування «Княгинин монастир» широко прославився своєю доброчинною та просвітницькою діяльністю. В основу його діяльності було покладено ідею так званого «живого чернецтва» - відродження давніх монастирських традицій милосердя, допомоги стражденним, просвітництва.

Першою ігуменею у 1890 р. стала черниця московського Страсного монастиря Неофіта. На той час в монастирі проживало 6 черниць, 342 послушниці, навчалось 70 дітей. В січні 1891 р. Неофіту перевели в інший монастир. За резолюцією Митрополита Платона 30 січня того же року ігуменею монастиря було призначено черницю Київського Флоровського Вознесенського монастиря Калісфенію.

В подальшому, територія монастиря розширювалась завдяки новим придбанням Великої Княгині та наданням суміжних ділянок Синодом та міською Думою.

1891 р. у братів Ткаченків було придбано земельну ділянку площею у 390 кв. сажнів по вул. Глибочицькій (на той час садиба № 34)⁶.

Наприкінці XIX ст. значні володіння між Львівською та Глибочицькою вулицями належали колезькому асесору Філіпу Норбетовичу Ясногурському. Ця територія була забудована незначними будівлями, розміщеними в районі вул. Глибочицької. Ще на початку 1890-х рр. Ф. Ясногурський почав частинами розпродавати земельні ділянки своєї садиби⁷.

В липні 1896 р. він продав монастиреві ділянку під будівництво аптеки. Ця ділянка розташовувалась вздовж прокладеної пізніше вул.

⁵ ЦДІА, Ф. 183, оп. 1, спр. 118.

⁶ ЦДІА, ф. 179, оп. 1, спр. 23, арк. 3.

⁷ ДАК, Ф. 163, оп. 41, спр. 5920.

Монастирської (тепер вул. М. Пимоненка)⁸. В серпні того же року він продав ще частину своєї садиби, приєднавши її до попередньої ділянки⁹. Корпус аптеки з келіями для сестер та черниць був збудований у 1896 р. на благодійні кошти. До споруди був проведений водогін та газове освітлення.

В 1896 р. були проведені переговори про передачу Покровському монастирю земель, що були розташовані між монастирською огорожею та колишньою територією міського кладовища поряд з Вознесенською церквою¹⁰. У 1898 р., відповідно до наказу імператора Миколи II, Святіший Синод передав у відання монастиря ділянку площею 1 дес. 680 кв. саж. землі для будівництва амбулаторії¹¹.

У 1900 р. Київський удільний округ придбав у Ф. Ясногурського ділянку, по якій планувалося прокласти вулицю від вул. Львівської до вул. Глибочицької. В березні 1901 р. коштом у 64 000 рублів монастир купив частину цієї ділянки, що була суміжною з його територією (площею 1 дес. 1773 кв. сажнів з розташованими на ній спорудами).

Таким чином, на початку XX ст. оточення монастиря складали: з півночі – садиба Ф. Ясногурського, з півдня – землі, що належали Київському удільному округу, зі сходу і заходу – територія монастиря частина прилягала до земель Ф. Ясногурського, на яких планувалося прокласти Монастирську вулицю (зараз вулиця Пимоненко)¹².

У вересні 1903 р. до території монастиря була приєднана садиба з прибутковими будинками по провулку Діонісівському, 13, загальною площею 1369 кв. саж. У 1912 р. на території цієї садиби був споруджений ще

⁸ ЦДІА, ф. 179, оп. 1, спр. 23, арк. 4, 25.

⁹ ЦДІА, ф. 179, оп. 1, спр. 23, арк. 6.

¹⁰ Вознесенську церкву було зведено у 1872 році після перенесення сюди з Копиревого кінця парафії старого дерев'яного Вознесенського храму (вулиця Смирнова-Ласточкина). У 1909 році храм значно розширили і прикрасили. В 30-ті роки XX століття її було зруйновано. На сьогодні від церкви та розташованого поруч цвинтаря лишилась тільки в'їзна брама.

¹¹ ЦДІА, ф. 179, оп. 1, спр. 23, арк. 5.

¹² ЦДІА, ф. 179, оп. 1, спр. 23, арк. 13.

один двоповерховий прибутковий будинок¹³.

На поч. ХХ ст. територія Покровського монастиря практично була сформована. У 1909 р. площа його території складала 9,5 га.

Забудова монастиря здійснювалась завдяки значним коштам Великої Княгині Олександри Петрівни, грошовим пожертвам імператора Миколи II та інших членів царської родини, підтримці міста й доброчинним внескам.

За ескізними проектами Великого Князя Петра Миколайовича Романова основні монастирські споруди були побудовані єпархіальним архітектором Володимиром Миколайовичем Ніколаєвим, в тому числі:

1889-1890 рр. – головний корпус обителі з церквою Покрови Пресвятої Богородиці,

1889 р. – корпус хірургічного відділення монастирської лікарні на 60 ліжок (старий) з домовою церквою в ім'я св. Агапіта - лікаря преподобного Печерського (у північно-західній частині садиби; не зберігся).

1891 р. – свята брама.

1896 р. – аптека (збереглася у перебудованому вигляді; вул. М. Пимоненка, 8-а).

1897-1898 рр. – амбулаторія з баштою водогону (для водопостачання всієї обителі колодязною водою) (на подвір'ї сучасного будинку на вул. Січових Стрільців, 52-а; розібрана у 1960-х рр.).

1897-1898 рр. – корпус терапевтичного відділення з домовою церквою в ім'я ікони Богородиці «Всіх скорботних Радість». Терапевтична лікарня була розрахована на 40 ліжок. Храм освятили 1 грудня 1898 р. (1897 р. імператор Миколай II пожертвував 80 тис. рублів на будівництво нових корпусів терапевтичного відділення з домовою церквою в ім'я ікони Богородиці «Всіх скорботних Радість» та амбулаторії. Корпуси було закладено 9 липня 1897 р. 6 грудня 1898 р. вони відкрили свої двері для прийому хворих. За проектом інженера Термена влаштували водяне опалення).

¹³ ДАК, Ф. 163, оп. 41, спр. 4376.

1898 р. – будинок проскурні та іконної крамниці, трапезна з кухнею (на південь від терапевтичного корпусу)¹⁴.

1896-1911 рр. – собор Св. Миколи Мірлікійського.

Окрім собору, інші споруди монастиря були переважно дерев'яні на кам'яних фундаментах.

Останньою спорудою, що була зведена до націоналізації монастирського майна була каплиця ікони Пресвятої Богородиці «Скоропослушница» (1918 р.)¹⁵.

Станом на 1899 р. забудову садиби Покровського монастиря складали:

1. Головний корпус з адміністративними приміщеннями, келіями ігумені та черниць, з прибудованим до нього трипрестольним храмом в ім'я Покрови Пресвятої Богородиці;
2. Хірургічне відділення безкоштовної лікарні;
3. Аптека з келіями;
4. Терапевтична лікарня з домовою церквою та амбулаторія;
5. Безкоштовне училище для дівчат та келії займали двоповерховий корпус;
6. Споруда лікувального закладу на 8 ліжок, названа на честь Миколи II – Миколаївською;
7. Споруда лікувального закладу для “заразних” на 15 ліжок;
8. Двоповерховий корпус для хронічно хворих на 30 ліжок, на другому поверсі якого було влаштовано келії;
9. Двоповерховий корпус для сліпих на 30 ліжок з келіями на другому поверсі;
10. Двоповерховий корпус з келіями та майстернями;
11. Двоповерховий корпус з келіями;
12. Споруда кухні, кам'яний напівповерх якої займала пекарня та квасоварня (у 1898 р. споруду було знесено і на старому

¹⁴ Споруда знесена.

¹⁵ ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 115.

фундаменті побудовано споруду проскурні (перший поверх якої займали іконна крамниця та келії);

13. Споруда фотоательє та келії для сестер, які працювали в лікарні;
14. Одноповерховий флігель з келіями;
15. Камера для дезінфекції (споруджена у 1893 р.);
16. Зерносховище (споруджене у 1898 р.);
17. Споруди пральні та бані;
18. Споруда «гладільні» з келіями;
19. Споруда оранжереї та дві теплиці, при яких влаштували келії;
20. Господарські споруди скотного двіру;
21. Три сторожки для «сестер-привратниць», тимчасова дзвіниця з 11 дзвонами, самий великий з яких важив 101 пудів, інший – 52 ½ пуди;
22. Два колодязя;
23. Каплиця.

Територія монастиря була обнесена парканом. Первісно монастирська огорожа була дерев'яною. У 1890-1891 рр. за проектом цивільного інженера К. Тарасова було зведено огорожу: зі сходу та з боку Діонісівського провулка – цегляна, з інших боків – дерев'яна. Головний вхід був розташований з боку Діонісівського провулка (тепер пров. Бехтеревський (Бехтерівський)). Поруч влаштували Економічну браму, пов'язану з однойменним подвір'ям. Ще два входи до монастиря були з боку вулиць Львівської (тепер Січових Стрільців) і Глибочицької, які до сьогодні не збереглися.

Окрім вищезазначених споруд, за межами монастирської огорожі були розташовані: двоповерховий готель, на нижньому поверсі якого влаштували зимову «странноприїмницю», двоповерховий будинок духівництва, одноповерхова кухня, одноповерховий корпус для службовців, каретна та каретний сарай, одноповерхова літня «странноприїмниця», одноповерхові майстерні.

На той час всі монастирські споруди були дерев'яні на кам'яних

фундаментах, крити залізом, потиньковані, пофарбовані рожевою фарбою¹⁶.

На 1900 рік в монастирі мешкало 631 осіб, в тому числі: ігуменя, 37 черниць, 88 послушниць штатних, 361 на вільному «послушанії», 20 учениць училища по штату, 60 учениць понад штату, законовчитель, дві вчительки, 32 хронічно хворих, 29 сліпих. Щоденно богомольцям видавався хліб та «приварок». Всі 80 дівчат жили на повному монастирському забезпеченні. Навчання в училищі відповідало першому класу церковно-приходської школи.

Відповідно до прийнятого бюджету, складеному митрополитом Платоном, ігуменя щорічно отримувала на потреби монастиря 47 000 рублів¹⁷.

Релігійна та благодійна діяльність нової обителі стали широко відомими. До монастиря приходили богомольці з різних губерній, бідні та хворі, що потребували допомоги.

У 1895 р. ігуменя монастиря Калісфенія звернулася до Київської Духовної Консисторії з проханням виділити ділянку під будівництво нового храму¹⁸. В цьому же році для спорудження собору Св. Миколи Мірлікійського місто виділило ділянку муніципальної землі площею 690 кв. саж. (понад 3100 кв. м.) між ліквідованим цвинтарем біля Старокиївської Вознесенської церкви та огорожею монастиря.

Дозвіл на будівництво собору отримано наказами – імператора Миколи II у 1895 р., Київської Духовної Консисторії 12 серпня 1896 р.¹⁹

Проект собору, його основні креслення, розробив єпархіальний архітектор Володимир Ніколаєв за ескізним малюнком великого князя Петра Миколайовича, молодшого сина Великої Княгині Олександри Петрівни. В. Ніколаєв був призначений і виконавцем робіт.

21 серпня 1896 р. в присутності імператора Миколи II та імператриці

¹⁶ ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 30, арк. 7-8.

¹⁷ ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 30, арк. 8.

¹⁸ ЦДІА, ф. 179, оп. 1, спр. 22, арк. 3.

¹⁹ ЦДІА, Ф. 179, оп. 22, спр. 7, 31.

Олександри Федорівни, інших членів царської родини храм було закладено. Микола II особисто поклав першу цеглину до підвалин майбутнього собору.

Спочатку будівельні роботи велися досить швидко. Велика Княгиня з власних коштів щомісяця асигнувала на будівництво собору по 3 тисячі рублів. Завдяки цьому до 1900 р. вдалося фактично звести собор “вчорне”, закінчити кладку стін та куполів. Вперше в Російській імперії в саме у Миколаївському соборі були зроблені залізобетонні склепінчасті перекриття, конструкції яких були розроблені цивільним інженером О.М. Вербицьким.

Після смерті великої княгині у 1900 р. будівництво призупинилося і протягом двох років майже не проводилося. Храм добудовували винятково за рахунок добровільних пожертв. Вагомий внесок на будівництво собору зробив видатний київський філантроп Микола Артемович Терещенко: протягом 1899-1901 рр. він пожертвував понад 50 тисяч рублів, з них 20 тисяч спеціально призначалися на майбутнє золочення бань та сріблення престолу головного вівтаря. Тисяча рублів була подарована румунським королем Карлом I під час його перебування у Києві в 1899 р. Інші жертвувателі надавали не такі значні суми, але з них склалося близько 37 тисяч рублів. Окремий внесок зробили ігумені монастиря Калісфенія та Мелітіна - разом близько 9 тисяч.

9 травня 1911 р. відбулося освячення собору в присутності великого князя Петра Миколайовича, великої княгині Миліці Миколаївни з дітьми – князем Романом і княжнами Мариною та Надією.

Побудований у стилістиці історизму з використанням елементів декору, вирішених у формах московсько-ярославського будівництва XVI-XVII ст. собор мав довжину понад 53 м і ширину понад 38 м. Висота храму була 64 м. Цим показником Миколаївський собор поступався лише дзвіницям Києво-Печерської лаври, Софійського собору та готичним вежам Миколаївського костьолу.

Собор вмщував дві с половиною тисячі богомольців і був найбільшим на той час храмом Києва. Крім головного об'єму з хорами, він

мав ще нижню церкву. Храм завершували 15 цибулястих бань, встановлених на високих гранчастих шатрах - на честь Святої Трійці та 12-ти апостолів. У центрі була головна баня, до неї прилучалися 4 менших, нижче знаходилися 4 наріжних бані та 2 із заходу та сходу, невелика банька вінчала вівтарну апсиду, ще три містилися над ганками трьох входів до храму. Крім трьох останніх, усі бані були позолочені.

В забудові Києва того часу собор було видно з багатьох точок. Він займав панівне становище над навколишньою місцевістю, виділявся виразним силуетом і справляв яскраве враження.

Одночасно з обителлю, Великою Княгинею Олександрою Петрівною була заснована безкоштовна лікарня. У 1898 р. лікарняний заклад отримав офіційну назву «Безкоштовна лікарня та амбулаторія для прибулих імені імператора Миколи II». Її ще називали «білою» через білий колір пофарбованих стін і підлог у палатах обителі. Лікарня була обладнана новітньою медичною апаратурою, зокрема, у 1896 р. - першим у Києві рентген-апаратом. Велика Княгиня сама допомагала хірургам проводити операції, набувши досвіду ще асистенткою лікаря С. Боткіна в заснованій нею Покровській громаді сестер-жалібниць у Галерній гавані Санкт-Петербурга. В лікарні працювало понад 100 сестер-жалібниць із черниць і послушниць (в 1917 р. їх було 120).

Утримувалася лікарня та її персонал на кошти великої княгині Олександри Петрівни як благодійний заклад при монастирі. В штаті лікарні було 10 лікарів різних спеціальностей, масажистка, акушерка, фельдшерка, яка завідувала аптекою. Лікарня мала свою печатку та видавала науковий звіт.

У 1890-1903 рр. велику роль у розбудові безкоштовної лікарні відіграв її головний лікар М. Соломка, приват-доцент Київського університету. В медичних закладах працювали в різний час відомі лікарі та вчені: Ф. Борнгаупт, М. Волкович, М. Дітеріхс, М. Коломійченко, Б. Маньківський, І. Сікорський, І. Титов, М. Стражеско, М. Трофимов, Ф. Удинцев,

О. Шимановський та ін. 1896 р. прозектором був мікробіолог Д. Заболотний, якого монастир відрядив до Індії у складі російської наукової експедиції для боротьби з чумою.

На початку ХХ ст. в лікарні було 100 місць, з них 15 для невиліковних хворих, 30 – для сліпих, «заразне» відділення було розраховано на 10 місць, ізоляційне відділення на 5 місць²⁰.

За проектом єпархіального арх. Є. Єрмакова в 1910-1911 рр. побудували новий цегляний корпус хірургічного відділення з домовою церквою в ім'я Св. великомученика й цілителя Пантелеймона (вул. М. Пимоненка, 8), в 1912-1913 рр. готель на Економічному подвір'ї (пров. Бехтеревський, 12-6).

Після смерті засновниці у 1900 р. контроль за діяльністю лікарні здійснював Святіший Синод, за розпорядженням імператора Микола II з державної скарбниці виділяла щорічно 80 000 рублів на її утримання. Спочатку була прийнята тимчасова програма діяльності лікарні, 7 липня був затверджений її новий устав.²¹

Протягом всього свого існування громадою черниць підтримувалися традиції живого чернецтва, закладені фундаторкою обителі. У роки першої світової війни медичні заклади монастиря працювали на потреби фронту, тут діяв шпиталь на 225 ліжок. Особистий контроль над ним здійснювали невістки Олександри Петрівни - Милиця Миколаївна та Анастасія Миколаївна. Із черниць обителі був сформований Покровський передовий загін, який увійшов до складу діючої армії. З приходом більшовиків черниці у лікарні під виглядом хворих переховували від переслідувань офіцерів царської армії, за що у березні 1919 р. монастир був оточений та підданий кулеметно-гарматному обстрілу.

До 1918 р. медичну допомогу отримало 17 598 хворих, було зареєстровано 1 155 620 відвідувань, зроблено 7900 складних операцій,

²⁰ ДАКО, ф. 179, оп. 1, спр. 35, арк. 2-3.

²¹ ДАКО, ф. 179, оп. 1, спр. 35, арк. 3-5.

виписано 1 250 229 рецептів на безкоштовні ліки²². В лікарні та її відділеннях працювало біля 40 лікарів, лікарняні заклади були розраховані на 165 міст.

Лікарня діяла і як просвітницький заклад. Після відкриття у Києві Вищих жіночих медичних курсів його вихованки проходили тут практику.

Після революції, у 1920-х рр. на базі лікарні було створено Третю лікарню Південно-Західної залізниці на 140 ліжок.

18 березня 1919 року надійшла циркулярна вказівка Київської Ради робітничих депутатів щодо націоналізації монастирського майна та 29 червня того же року декрет ЦВК України «Про відміну права приватної власності на нерухомість у містах». Все надбання релігійних громад було націоналізоване й надавалося колишнім господарям на орендних засадах.

Духовний собор Покровського монастиря звернувся до ліквідаційного відділу з проханням перетворити його на трудову громаду. 1921 була організована Києво-Покровська жіноча трудова реміснича та садово-городня громада, до якої увійшло 82 черниці. Але вона незабаром розпалася.

Прибуткові будинки монастиря по Діонісівському провулку № 13 (сучасний Бехтеревський провулок) були націоналізовані 24 жовтня 1922 року²³. Квартири поступово перетворювалися на комунальне житло.

1923 р. монастир закрили. На його території розмістили житлове робітниче містечко металістів. Було зруйновано багато монастирських споруд. В 1923 р. знесені бані, шатра й маківки церкви Покрови Пресвятої Богородиці. У 1934 р. в приміщеннях церкви розмістився клуб залізничної лікарні.

Миколаївський собор перетворився на парафіяльний храм. З 1923 по 1926 рр. ним користувалася так звана «обновленчеська» громада, з 1926 р. - громада УАПЦ. У серпні 1928 р. нижній храм був переданий Свято-Серафимівській громаді традиційної «старослов'янської», або

²² ДАКО, ф. 179, оп. 1, спр. 35.

²³ ДАКО, Ф. Р-432, оп. 2, спр. 984, арк. 18-21.

«екзархистської» орієнтації²⁴. Зрештою, у 1934 р. як верхній, так і нижній храми були закриті, а будівлю собору використовували як типографію та книгосховище Української Академії наук. Бані та хрести при цьому знищили, пізніше були розібрані також цегляні шийки бань.

З жовтня 1918 р. до поч. 1930-х рр. у реквізованому за постановою гетьманського уряду приміщенні амбулаторії діяла Перша українська гімназія ім. Т. Шевченка, створена в березні 1917 р. Товариством шкільної освіти. Спочатку вона містилася у будинку приватних навчальних закладів А. Жекуліної на вул. Львівській (тепер вул. Січових Стрільців, 27), згодом – в одному з приміщень на площі Львівській²⁵. Її першими учнями стали діти-сироти з притулків, організованих під час 1-ї світової війни Товариством надання допомоги населенню Півдня Росії, яке постраждало від воєнних дій. Пізніше приймали всіх бажаючих. Недовгий час гімназію очолював професор фізики Київського політехнічного інституту – П. Холодний, призначений у вересні 1917 р. товаришем генерального секретаря народної освіти. Після нього до 1929 р. директором був Дурдуківський Володимир Федорович (1874-1938 рр.) - літературознавець, критик, педагог, громадський діяч. Гімназія, перетворена 1921 р. на українську семирічну Київську трудову школу № 1 ім. Т. Шевченка, функціонувала за принципами самоврядування, мала власні клуб, бібліотеку, музей, численні самоосвітні й творчі гуртки, хор, влаштовувала свята, у т. ч. шевченківські дні, вистави, виставки, випускала газету. Школа ставила за мету виховання національної свідомості учнів. У 1922-1923 рр. налічувала 453 учні (232 хлопці і 221 дівчина). З 1924/25 навчального року почала діяти як дослідна школа при науково-педагогічній комісії ВУАН. З ініціативи В. Дурдуківського було створено молодіжну організацію з випускників - «Товариство єдності і згоди» (ТЄЗ), яке допомагало у педагогічно-виховній роботі. 1925 р. засновано Союз

²⁴ ЦДАВОВУ, Ф. 5, оп. 3, спр. 1114.

²⁵ Жекуліна Аделаїда Володимирівна (1866-?) – уродж. Євреїнова, Засновниця та голова приватної жіночої гімназії та вечірніх Вищих жіночих курсів.

української молоді (СУМ). В різний час у школі викладали відомі діячі науки й культури: В. Липківський (майбутній митрополит УАПЦ), Л. Білецький, К. Лазаревська, О. Бургардт (псевд. - Юрій Клен), С. Русова, В. Прокопович, О. Гермайзе, Г. Холодний, Л. Чикаленко, П. Козицький, Ю. Михайлів, Ю. Павлович, М. Лисенко, М. Тобілевич.

У 1941 р. під час гітлерівської окупації Києва комплекс повернули монастирю. У 1940-50-х рр. почалося його поступове відновлення.

Після капітального ремонту церкви Покрова Пресвятої Богородиці, проведеного за настоятельства ігумені Архелаї, наново освятили престоли: головний - у червні 1943 р., північний в 1951 р. - в ім'я преподобного Агапіта, південний в 1952 р. - в ім'я пророка Іллі.

Восени 1943 під час визволення Києва радянськими військами понад 300 мешканців Києва, протягом 40 днів переховувались у нижньому поверсі Миколаївського собору. Стан собору вимагав ремонту, що відбувся після демонтажу устаткування типографії. Реставраційні роботи велися протягом 1948-1949 рр. під керівництвом ігумені Архелаї й монахині Єфросинії (Ганни Погожевої, рідної сестри Патріарха Московського та Всієї Русі Олексія І, який виділив значну суму на реставрацію собору). 1949 р. інтер'єр прикрасив іконостас ХІХ ст., привезений з м. Ізмаїла. 16 травня 1949 р. був знову освячений головний престол в ім'я Св. Миколи Мірлікійського. Інші престоли змінили назви:

1.1950 р. – освячено престол південного приділу верхнього храму в ім'я Всіх Святих, у нижньому храмі головний престол в ім'я Божої Матері «Живоносного джерела» та приділ в ім'я Св. Серафима Саровського,

2.1951 р. - престол північного приділу верхнього храму освячено в ім'я Св. Сергія Радонезького.

1963 р. робилася спроба перетворити собор на книгосховище, але відповідна Постанова міськвиконкому від 1 жовтня 1963 р. не мала наслідків.

Собор постраждав від пожежі, що сталася 1981 р. від удару блискавки, в результаті чого були значно пошкоджені інтер'єри. Найбільш ґрунтовними

стали ремонтно-реставраційні роботи, проведені у 1982-1986 рр. Протягом 1980-х рр. здійснено внутрішній стінопис верхнього храму (працювали майстри з Почаївської лаври).

1989 р. було розроблено ескізний проект розвитку ансамблю, яким передбачено повернення будівлям первісного вигляду (АПМ «Реставратор», керівник Я. Діхтяр). У 1989-1993 рр. у Покровській церкві проведено ремонтно-реставраційні роботи. Здійснено ремонт із заміною дерев'яних стін на цегляні та відбудовою бань і вхідних ганків (автори проекту реставрації архітектори Я. Діхтяр, Ю. Лосицький - керівник, інженер Л. Шевчук). На поч. 1990-х рр. відреставровано будинки проскурні та іконної крамниці, здійснено ремонт інших споруд. 2001-2006 рр. відтворено купола та бані собору.

На сьогодні загальна композиція монастирського комплексу підпорядкована осі північ - південь, на якій розташовані: домінанта ансамблю – Миколаївський собор, церква Покрови Пресвятої Богородиці з корпусами келій, богодільня. Центральний вузол - головна монастирська площа, розташована на рівнях двох терас: верхньої - з собором св. Миколи Мірлікійського та нижньої - з церквою Покрови Пресвятої Богородиці й входом до підземної церкви в ім'я ікони Божої Матері «Живоносне джерело» в нижньому ярусі собору. Тераси сполучаються сходами.

3. ВИЗНАЧЕННЯ МЕЖ І РЕЖИМІВ ВИКОРИСТАННЯ ТЕРИТОРІЇ ТА ЗОН ОХОРОНИ ПАМ'ЯТКИ

Зони охорони пам'яток є складовою частиною охоронного зонування як містобудівного засобу збереження об'єктів культурної спадщини. До охоронного зонування, крім зон охорони пам'яток відносяться території пам'яток та території державних історико-культурних заповідників.

Відповідно до статті 34 Закону України «Про охорону культурної спадщини» та статті 53 Земельного кодексу України, землі, на яких розташовані пам'ятки, належать до земель історико-культурного призначення та включаються до державних земельних кадастрів, планів землекористування, проектів землеустрою, іншої проектно-планувальної та містобудівної документації.

Також Земельним кодексом України передбачено «створення охоронних зон навколо об'єктів культурної спадщини з метою охорони і захисту їх від несприятливих антропогенних впливів» (ст. 112, п. 1б); із заборонаю діяльності, яка шкідливо впливає або може вплинути на додержання режиму використання таких земель» (ст. 54, п. 2).

Земельний кодекс України (від 25.10.2001 р. із змінами та доповненнями) у складі статті 19 визначає серед інших категорій земель землі історико-культурного призначення. До них належать землі, на яких розташовані історико-культурні заповідники, історичні або меморіальні будинки, садиби, пам'ятні місця, кургани, городища, залишки фортець, поселень, архітектурні ансамблі і комплекси, історичні центри, квартали, площі, залишки стародавнього планування і забудови міст та інших населених пунктів, архітектурні споруди, садово-паркові комплекси, фонові забудова (ст. 53). Створення охоронних зон навколо історико-культурних заповідників, архітектурних ансамблів, інших об'єктів культурної спадщини передбачено статтями 54 та 112. Також у статтях 83 та 84 зазначено, що

землі історико-культурного призначення не можуть передаватись у приватну власність

Враховуючи мету та завдання даної розробки, пріоритетним є Закон України «Про охорону культурної спадщини» (від 08.06.2000 зі змінами та доповненнями), який містить принципові та важливі визначення, на яких ґрунтується дана робота.

Згідно з Законом України «Про охорону культурної спадщини», з метою захисту традиційного характеру середовища окремих пам'яток, їх комплексів (ансамблів), історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територій навколо них повинні мають встановлюватися зони охорони пам'яток: охоронні зони, зони регулювання забудови, зони охоронюваного ландшафту, зони охорони археологічного культурного шару (пункт 1, стаття 32).

Охоронна зона – територія, що виділяється для збереження найближчого середовища пам'ятки, головним чи суттєвим елементом якого вона є, а також для створення оптимальних умов огляду пам'ятки, забезпечення належного її функціонування, охорони від вібрацій, забруднень, затоплення, підтоплення та інших негативних техногенних і природних впливів. Для забезпечення збереження окремо розташованих пам'яток культурної спадщини та їх найближчого оточення встановлюються охоронні зони для кожної з них. Режим використання території, встановлений у цих зонах, має забезпечити фізичне збереження, сприятливе візуальне сприйняття пам'яток, їх доцільне використання, впорядження (благоустрій) території.

Зона регулювання забудови – забудована чи призначена під забудову територія за межами охоронної зони пам'яток культурної спадщини, що визначається для збереження домінуючої ролі пам'яток у композиції і пейзажі населеного пункту. У межах зони регулювання забудови передбачається збереження історичного розпланування (або його елементів), цінної забудови і ландшафту, умов видового розкриття

пам'яток, знесення дисгармонійних споруд, дотримання умов гармонійного сполучення нових споруд з історичною забудовою. Нове будівництво в межах зазначеної зони регламентується: за функціональним призначенням; по висоті і довжині будинків; за композиційними прийомами, матеріалами, кольором та стильовими характеристиками. Регулюється також благоустрій, озеленення та інші складові середовища.

Ділянка об'єкта дослідження за адресою: Бехтерівський провулок, 15 розташована в межах зони регулювання забудови 2-ї категорії; сама територія комплексу всередині кварталу є територією архітектурного заповідника. Це визначено відповідно до рішення виконкому Київської міської Ради народних депутатів від 16.07.1979 № 920 "Про уточнення меж історико-культурних заповідників і зон охорони пам'яток історії та культури в м. Києві" та розпорядження Київської міської державної адміністрації від 17.05.2002 № 979 "Про внесення змін та доповнень до рішення виконкому Київської міської Ради народних депутатів від 16.07.1979 № 920 "Про уточнення меж історико-культурних заповідників і зон охорони пам'яток історії та культури в м. Києві".

Зважаючи на те, що у додатках № 2 до вищезазначених рішення Київського міськвиконкому та розпорядження Київської міської державної адміністрації режими використання зони регулювання 2-ї категорії не мають чітко визначених параметрів допустимої забудови в її межах, в рамках цієї роботи було визначено зону регулювання забудови навколо охоронної зони досліджуваної пам'ятки з більш конкретним режимом використання її території.

На сьогоднішній день відсутні документальні підтвердження щодо існування в межах території, яка безпосередньо прилягає до об'єкта дослідження по Бехтерівському провулку, 15, археологічного культурного шару та ділянок, на яких можуть бути наявні ще не відкриті та не досліджені об'єкти археології. Враховуючи наведене, підстави для

визначення зони охорони археологічного культурного для досліджуваної території відсутні.

Враховуючи, що ділянка об'єкта дослідження по Бехтерівському провулку, 15 розташована на території пам'ятки історії, ландшафту місцевого значення "Історичний ландшафт Київських гір і долини р. Дніпра" (наказ Міністерства культури і туризму України від 03. 02. 2010 р. № 58/0/16-10), зона охоронюваного ландшафту в даному випадку не визначалася, оскільки територія пам'ятки ландшафту має відповідні режими використання своєї території.

3.1. Межі території та зон охорони пам'ятки

3.1.1. Межа території пам'ятки

Межа території пам'ятки проходить: від в'їзних воріт на територію монастиря (вихідна точка) на захід північ та схід, вздовж монастирської огорожі до верхньої кромки схилу з боку Кудрявського узвозу; вздовж верхньої кромки схилу на південь та вздовж південно-західного фасаду будинку № 14е по Бехтерівському провулку до східного кута дитячого майданчика; вздовж північно-східної та північно-західної межі дитячого майданчика на південний захід, між будинками № 15/10 та № 12а по Бехтерівському провулку до монастирської огорожі; вздовж монастирської огорожі на південь, до в'їзних воріт на територію монастиря (вихідна точка).

Площа території пам'ятки складає 5,51 га.

3.1.2. Межа охоронної зони пам'ятки

Межа охоронної зони пам'ятки співпадає з межами території пам'ятки.

3.1.3. Межа зони регулювання забудови:

Межа зони регулювання забудови проходить: від вул. Студентська на південний схід, вздовж північно-східного фасаду будинку № 10а по вул.

Пимоненка, до східного кута зазначеного будинку; від східного кута будинку № 10 на схід, по прямій, проходячи між будинками № 5а та № 5б до Кудрявського узвозу; по Кудрявському узвозу на південний схід, та повертаючи по прямій на південь, до північного фасаду будинку № 14 по Бехтерівському провулку; вздовж північно-західного фасаду будинку № 14 на південний захід, до Бехтерівського провулку; від Бехтерівського провулку на північний схід до підпірної стіни навколо будинку № 3 по Кудрявському узвозу; від підпірної стінки на південь, вздовж внутрішньоквартального проїзду біля будинку № 4 а та між будинками 30б та 28а до вул. Січових Стрільців; по вул. Січових Стрільців на захід, до перетину з вул. Пимоненка Миколи; по вул. Пимоненка Миколи на північ, до перетину з вул. Василя Дончука; по вул. Василя Дончука на північний захід, до перетину з вул. Студентська; по вул. Студентська на північний схід, до вихідної точки.

Площа зони регулювання забудови складає 21,27 га.

3.2. Режими використання території та зон охорони пам'ятки

3.2.1. Режим використання території пам'ятки

У межах території пам'ятки забороняється діяльність, що негативно впливає, або може мати негативний вплив на стан збереження пам'яток та об'єктів культурної спадщини, режим їх охорони та використання.

На території пам'ятки культурної спадщини зберігаються пам'ятки та об'єкти культурної спадщини, забезпечується охорона традиційного характеру середовища: ландшафту, історично сформованих планування, парцеляції, забудови, малих архітектурних форм, елементів історичного благоустрою; проводяться роботи з консервації, реставрації, реабілітації, пристосування, музеєфікації пам'яток, регенерації їх середовища, благоустрій та озеленення території, реконструкція й будівництво необхідних для експлуатації пам'яток інженерних мереж та споруд, малих архітектурних форм.

На території пам'ятки заборонене будівництво, земляні роботи, прокладання транспортних комунікацій та інженерних мереж, якщо це не пов'язано з забезпеченням функціонування пам'ятки, або усунення аварійних ситуацій загальноміських мереж, а також у разі, якщо ці роботи порушують підземні частини пам'ятки або гідрологічний режим території. Забороняється влаштування повітряних ліній електромереж і наземних трансформаторних пунктів.

На території пам'ятки забезпечується інженерний захист території, санітарна і пожежна безпека, сприятлива для пам'яток гідрогеологічна обстановка та захист від динамічних навантажень.

Містобудівні, архітектурні та ландшафтні перетворення, будівельні, шляхові, земляні роботи у межах території пам'ятки здійснюються за погодженням з місцевим органом виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини.

3.2.2. Режими використання охоронної зони пам'ятки

Режим використання території охоронної зони спрямовується на забезпечення збереження історичного середовища пам'ятки і можливість відтворення його втрачених цінних елементів.

Режим в цій зоні визначається з урахуванням первісної функції пам'ятки, її архітектурного вирішення, сучасного використання, а також особливостями оточуючого середовища пам'ятки та взаємодії з ним.

В охоронній зоні пам'ятки за спеціальними проектами, погодженими з органами охорони культурної спадщини, виконуються:

- роботи з консервації, реставрації, реабілітації, пристосування, музеєфікації пам'яток та об'єктів культурної спадщини;
- роботи з реконструкції вуличної мережі, інженерних мереж, влаштування майданчиків для паркування автотранспорту, зовнішнього освітлення, встановлення малих архітектурних форм,

забезпечення інших форм благоустрою, зумовлених вимогами сучасного функціонування міста;

- усунення будівель, споруд і зелених насаджень, які порушують традиційний характер середовища.

Вся містобудівна документація, яка розробляється на цю територію чи на її частини, підлягає погодженню з місцевим органом виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини, відповідно до чинного законодавства.

У межах охоронної зони пам'ятки забороняються містобудівні, архітектурні чи ландшафтні перетворення, будівельні роботи без дозволу місцевого органу виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини. На території охоронної зони пам'ятки має бути забезпечена сприятлива гідрогеологічна обстановка, захист від динамічних впливів, пожежна безпека.

Заборонене розміщення зовнішньої реклами, інформаційного обладнання та малих архітектурних форм, що заважають огляду пам'яток.

Забезпечення дотримання вказаного режиму утримання і використання території охоронної зони здійснює місцевий орган виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини.

3.2.3. Режим використання території зони регулювання забудови.

У зоні регулювання забудови зберігаються історичні розпланування та забудова, озеленення та благоустрій, виразні елементи ландшафту, сприятливі умови огляду пам'яток та їх довкілля.

У межах зони регулювання забудови забороняється:

- зведення нових будинків і споруд, які негативно впливають на композиційну значущість пам'яток;
- розміщення нових промислових підприємств, транспортних, складських та інших споруд;
- будівництво транспортних магістралей, розв'язок, естакад, мостів та інших інженерних споруд, які можуть спотворити традиційний характер середовища;

- проведення земляних, будівельних робіт без дозволу відповідного органу охорони культурної спадщини.

На всіх ділянках зони регулювання забудови забезпечується:

- дотримання червоних та блакитних ліній;
- відповідність нових будівель/споруд архітектурному середовищу за масштабними параметрами, гармонійне поєднання новобудов з історичною забудовою;
- збереження планувально-просторової композиції, візуальних зв'язків між її основними складовими;
- збереження візуальних точок, фронтів розкриття на пам'ятку.

У межах зони регулювання забудови дозволяється:

- роботи з реконструкції вуличної мережі, інженерних мереж, влаштування майданчиків для паркування автотранспорту, зовнішнього освітлення, встановлення малих архітектурних форм, забезпечення інших форм благоустрою, зумовлених вимогами сучасного функціонування міста;
- реконструкція існуючих та будівництво нових будівель і споруд за індивідуальними проектами, погодженими у встановленому порядку, в тому числі, з відповідними органами охорони культурної спадщини.

Висота нових або надбудованих споруд на різних ділянках зони регулювання забудови не повинна перевищувати наступні позначки:

- ділянка зони регулювання з боку Кудрявського узвозу – 8 м від денної поверхні до гребня даху (до 2 поверхів);
- ділянка зони регулювання забудови, обмежена вул. Студентська, Василя Дончука, внутрішньоквартальним проїздом та Бехтерівським провулком – 16 м від денної поверхні до гребня даху (4 поверхи);
- ділянка зони регулювання забудови, обмежена внутрішньоквартальним проїздом, вул. Пимоненка Миколи, Січових стрільців – 19 м від денної поверхні до гребня даху (5 поверхів).

У рамках передпроектних проробок повинні виконуватись всебічні композиційні обґрунтування щодо поверховості та типу будівель/споруд з аналізом містобудівної ситуації. Допустимі габаритні розміри проекрованої будівлі/споруди та її розташування на місцевості повинні визначатись із застосуванням сучасних методів 3D – моделювання забудови.

Проекти щодо реконструкції існуючих, та будівництва нових будівель і споруд в межах зони регулювання забудови розглядаються Консультативною радою з питань охорони культурної спадщини при Департаменті культури виконавчого органу Київської міської ради (Київська міська державна адміністрація) за участю Українського товариства охорони пам'яток історії та культури.

4. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

Джерела

1. Дело о страховании зданий Киево-Покровского монастыря. - ДАК, Ф. 1, оп.1, спр. 15.
2. Дело по залогу недвижимого имущества, состоящего в Лукьяновском участке г. Киева по Дионисиевскому переулку № 13, принадлежащего Софроновичам Александре и Елизавете и Табуч Людмиле Алексеевне, 3 октября 1901 г. - ДАК, Ф. 100, оп. 1, спр. 2325.
3. Дело о застраховании зданий больницы при Киево-Покровском женском монастыре, 1906 г. - ДАК, Ф. 141, оп. 1, спр. 15.
4. Дионисиевский переулок, 15, 1918. - ДАК, Ф. 163, оп. 6, спр. 178, арк. 15-16.
5. Дело о разработке правил застройки города, 3 сентября 1871 г. – 15 мая 1875 г. - ДАК, Ф. 163, оп. 41, спр. 134.
6. Дело о выдаче разрешения жене коллежского секретаря Софронович на постройку дома по Дионисиевскому переулку, 21-24 февраля 1889 г. - ДАК, Ф. 163, оп. 41,спр. 3611.
7. Дело о выдаче разрешения Софронович на пристройку к дому по Дионисиевскому переулку, 18-21 января 1893 г. - ДАК, Ф. 163, оп. 41,спр. 4376.
8. Усадьба Ясногурского. - ДАК, Ф. 163, оп. 41, спр. 5920.
9. Дело об устройстве парового котла в прачечной при бесплатной больнице, 1901. - Ф. 163, оп. 41, спр. 5995, арк. 334.
- 10.Отведение земли больнице при Покровском женском монастыре, 1901. - ДАК, Ф. 163, оп. 41, спр. 5995, арк. 418.
- 11.ДАК, ф. Р-1, оп. 1, спр. 6203.
- 12.ДАК, ф. Р-1, оп. 8, спр. 232.
- 13.Проектное задание прачечной по Бехтеревскому переулку № 15, 1960. - Р-6, оп. 3, спр. 1826.
- 14.Проектное задание прачечной по Бехтеревскому переулку № 15, 1961. -

- Р-6, оп. 3, спр. 1305.
15. Проектное задание и смета надстройки жилого дома по Бехтеревскому переулку № 13, 1964. - Р-6, оп. 3, спр. 3236-3237.
 16. ДАК, ф. Р-330, оп. 2, спр. 3.
 17. Дело киевского губернського правления об утверждении проекта на постройку каменного собора в усадьбе Киево-покровского монастыря, 1896 г. - ДАКО, ф. 1, оп. 232, спр. 177.
 18. Дело об утверждении проектов на постройку лечебниц при Покровском женском монастыре, 1897 г. - ДАКО, Ф. 1, оп. 233, спр. 134.
 19. Дело об устройстве электрического освещения в усадьбе Покровского монастыря, 1897 г.. - ДАКО, Ф. 1, оп. 233, спр. 330.
 20. Усадьба Ясногурского. – ДАКО, Ф.1, оп. 237, спр. 298.
 21. Список домов, находящихся в ведении подотдела Управления коммунальных домов, 1922 г. - ДАКО, Ф. Р-432, оп. 2, спр. 984, арк. 18-21.
 22. ДАКО, Ф. Р-862, оп. 1, спр. 14.
 23. ДАКО, Ф. Р-862, оп. 1, спр. 17.
 24. Дело о постройке доходного каменного дома на свободной части монастырской усадьбы по Львовской улице и со стороны Дионисиевского проулка двухэтажного деревянного здания на каменном фундаменте для странноприимной, 1912. - ЦДІА, Ф. 127, оп. 871, спр. 128.
 25. Дело о покупке монастырем усадьбы, принадлежащей царской фамилии, 1891. - ЦДІА, Ф. 127, оп. 875, спр. 1835.
 26. Дело о постройке Николаевского собора при монастыре, 1906. - ЦДІА, Ф. 127, оп. 876, спр. 987.
 27. ЦДІА, Ф. 127, оп. 1055, спр. 272.
 28. ЦДІА, Ф. 127, оп. 1056, спр. 39.
 29. Духовное завещание великой княгини Александры Петровны, 1889. –

ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 6.

- 30.Список монахинь, послушниц и священников монастыря. - ЦДІАУ, ф. 179, оп. 1, спр. 7 (1890), спр. 14 (1891), спр. 15 (1892), спр. 16 (1893), спр. 20 (1892), спр. 21 (1896), спр. 28 (1898), спр. 31 (1899), спр. 34 (1900), спр. 36 (1901), спр. 39 (1902), спр. 43 (1904), спр. 46 (1907), спр. 62 (1916). спр. 92 (1919), спр. 97 (1920), спр. 98 (1920).
- 31.Именные списки священников, монахинь, послушниц, служащих и др., 1890 – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 8.
- 32.Книга для записи сумм на ремонт здания монастыря, 1890, 1891. – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 10.
- 33.Секретные письма генерал-майора В.Д. Новицкого Киевскому генерал-губернатору о денежных долгах учредительницы монастыря великой княгини Александры Петровны, 1890. – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 13.
- 34.Опись имущества монастырской ризницы, 18. – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 18.
- 35.Дело о постройке Николаевской церкви, 1896-1912. – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 22.
- 36.Дело о пожертвовании земельных участков монастырю великой княгиней Александрой Петровной и киевской городской думой, 1896-1901. – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 23.
- 37.Дело о сборе пожертвований на постройку Николаевской церкви, 1896-1910. – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 24.
- 38.Счета магазинов, 1897. – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 25, 26.
- 39.Отчет монастыря – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 29 (за 1898 г.), спр. 40 (за 1902 г.), спр. 41 (за 1903 г.), спр. 49 (за 1909-1911 гг.).
- 40.Описание монастыря, 1899. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 30.
- 41.Журналы заседаний комитета по постройке Николаевской церкви при монастыре за 1900-1913 гг. – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 33.
- 42.Дело об открытии и содержании больницы и лечебницы при Покровском монастыре, 1900-1918. – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 35.

43. Отчет монастыря о приходе и расходе денежных сумм за 1901 г. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 38.
44. Отчет церковно-приходской монастырской школы. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 42 (за 1903 г.), спр. 51 (за 1911-1912 гг.).
45. Ведомости о состоянии церковно-приходской монастырской школы за 1904-1905. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 44.
46. Переписка с киевской духовной консисторией и др., 1903-1905. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 45.
47. Записи о чудесных явлениях и исцелениях в монастыре, 1908-1912. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 47.
48. Краткая история церковно-приходской монастырской школы, 1909. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 47-а.
49. Дело о ревизии денежных сумм монастыря киевской духовной консисторией, 1910. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 50.
50. Журнал входящих документов. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 51-а.
51. Рапорт игуменьи Магдалины о претензиях наследников на капитал монахини Русаковой, 1912. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 53.
52. Отчет комитета о постройке Николаевской церкви, 1913. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 54.
53. Удостоверение настоятельницы монастыря Софьи Гриневой на право владения постройками в хуторе Никольском, Киевского уезда, 1914. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 57.
54. Счета, расписки магазинов на товары, купленные монастырем, 1914. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 59.
55. Журнал входящих документов, 1914-1917. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 60.
56. Переписка с управлением юго-западных железных дорог, киевской консисторией и др., 1915. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 61.
57. Переписка с начальником киевского военного округа, городской управой о проведении дренажных работ, 1916. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1,

- спр. 63.
58. Дело о расходе денежных средств на содержание интерната при Межигорской женской с/х школе, 1916. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 64.
59. Дело о работе церковно-приходской школы, 1916-1918. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 65.
60. Указы киевской духовной консистории, 1917-1918. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 66.
61. Рапорт игуменьи благочинному монастырей о земельных владениях монастыря, 1917. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 67.
62. Переписка с киевской городской управой, благочинным монастырей о созыве съезда духовенства, 1917. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 69.
63. Подворная книга монастыря, 1917. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 70.
64. Списки детей монастырского приюта, 1917. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 72.
65. Прошение игуменьи Софьи митрополиту Владимиру об оставлении в ведении монастыря церковно-приходской школы, 1917. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 74.
66. Личные письма разных лиц игуменьи монастыря, 1917-1922. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 76.
67. Анкетные сведения о земельных владениях монастыря, 1918. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 77.
68. Дело о сдаче в аренду монастырской гостиницы в Межигорье врачам, 1918. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 78.
69. Переписка с киевской духовной консисторией, 1918. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 79.
70. Дело о пострижении монахинь, 1918. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 80.
71. Списки священников, 1918. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 81.
72. Списки рабочих, 1918. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 82, 82, 84.
73. Дело о расходе денежных сумм, 1918, 1919. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 85.

- 74.Отчет военно-сиротского приюта, 1918. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 86.
- 75.Прошение командира о сохранении знамени, 1918. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 87.
- 76.О сдаче в наем квартир в монастырской гостинице и установлении квартирной платы, 1918-1919 гг. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 88.
- 77.Дело об исполнении декрета об отделении церкви от государства, 1919. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 90.
- 78.Докладная записка игуменьи Софьи о денежной ссуде в 300 000 руб., 1919. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 93.
- 79.Тетрадь прихода и расхода денежных сумм. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 94 (за 1919 г.), спр. 110, (за 1921 г.), спр. 113 (за 1922 г., 1923 г.), спр. 114 (за 1922 г.).
- 80.Условия сдачи в аренду фруктового сада, 1920. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 96.
- 81.Список членов Покровской трудовой женской общины, 1920. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 99.
- 82.Инвентарная опись Межигорской с/х садово-огородной женской трудовой общины, 1920. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 101.
- 83.Журнал реестра исходящих документов, 1920-1922. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 102.
- 84.Указы киевской епархиальной канцелярии, 1921-1922. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 103.
- 85.Устав трудовой общины, 1921. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 106, 107.
- 86.Список учредителей общины, 1921. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 108.
- 87.Книга артели, 1921. - ЦДІА, ф. 179, оп. 1, спр. 109.
- 88.Инвентарная опись имущества Покровской церкви, 1922. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 115.
- 89.Рапорт монахини Митрофании епископу Дмитрию о передаче монастыря игуменией Софией монастырскому правлению, 14.02.1923. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 116.

90. Акты о передаче монастырской мебели гостинице «Савой», 1923. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 117.
91. Дело о сдаче в наем квартир в монастырской гостинице, 1819. – ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 88.
92. Алексей Паливода. Киево-Покровский женский общежительный монастырь (краткий исторический очерк). – К., 1973. - ЦДІА, Ф. 179, оп. 1, спр. 118.
93. Отчеты монастырей Киевской епархии, 1901. - ЦДІА, Ф. 183, оп. 1, спр. 449.
94. Дело об открытии при монастыре кладбища, 20.01.1890-13.02.1892. – ЦДІА, Ф. 442, оп. 543, спр. 41.
95. Дело о выполнении указания царя о ликвидации долгов великой княгини Александры Петровны, 1889. – ЦДІА, Ф. 442, оп. 559, спр. 61.
96. Сведения о наличии и времени основания бесплатной больницы и амбулаторной лечебницы императора Николая II при монастыре, 1908. - ЦДІА, Ф. 442, оп. 661, спр. 273, арк. 468.
97. Фото Покровского монастыря. - РДІА, Ф. 835, оп. 2, спр. 62.
98. Фото Покровского монастыря. - ДАРФ, Ф. 653, оп. 1, спр. 62.
99. Постройки Александры Петровны в Межигорском ските. - ДАРФ, Ф. 680, оп. 1, спр. 22.
100. ДАРФ, Ф. 653, оп. 149, спр. 1.
101. ДАРФ, Ф. 653, оп. 149, спр. 2.
102. ДАРФ, Ф. 653, оп. 149, спр. 10.
103. ДАРФ, Ф. 653, оп. 149, спр. 12.
104. ДАРФ, Ф. 653, оп. 146, спр. 18.
105. ДАРФ, Ф. 653, оп. 146, спр. 21.
106. ДАРФ, Ф. 653, оп. 146, спр. 24.
107. ДАРФ, Ф. 653, оп. 146, спр. 27.
108. ЦДАВОВУ, Ф. 5, оп. 3, спр. 1114.
109. ЦДА КФФДУ, № 2-89.

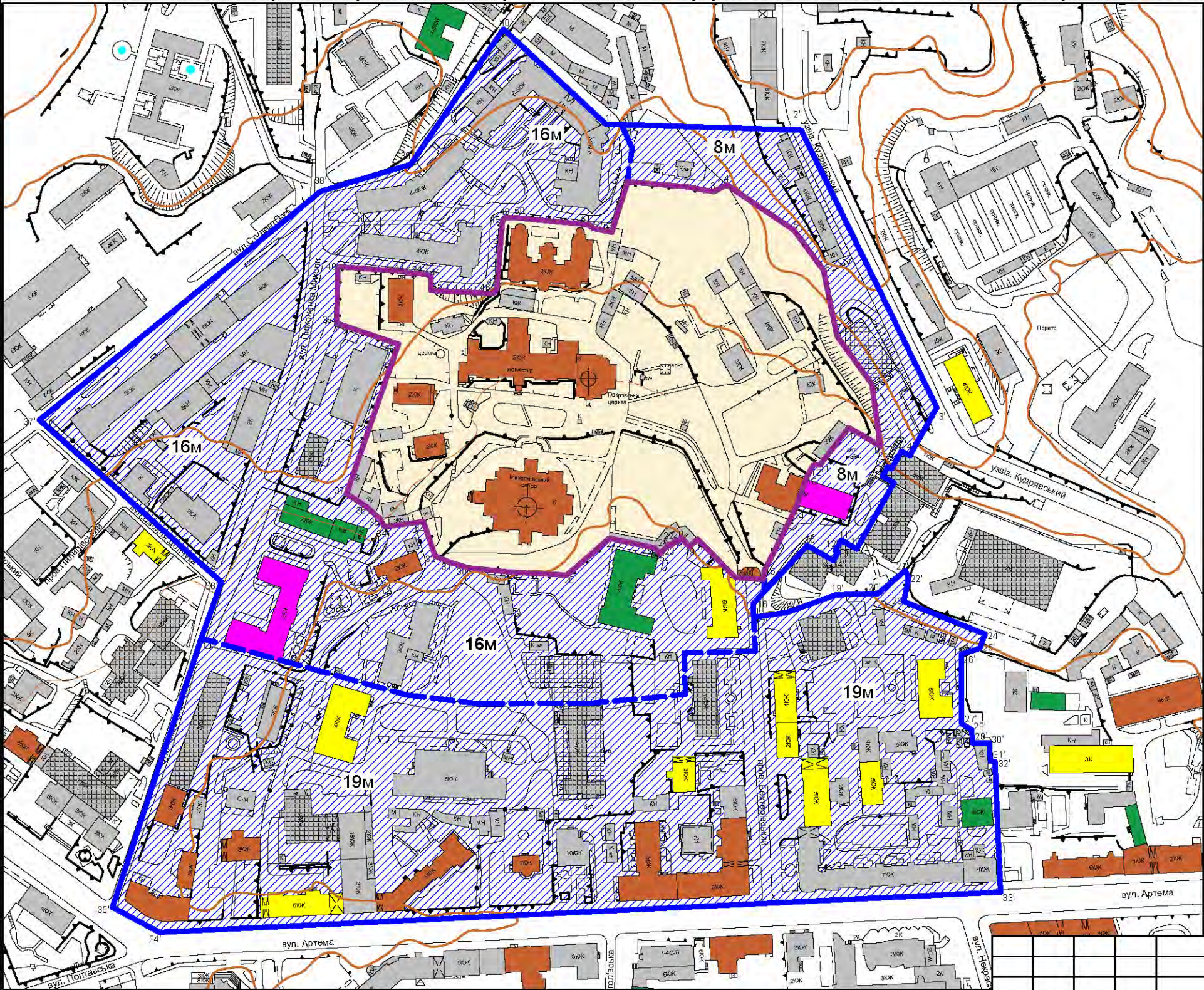
Література

1. Адресні та довідкові книги «Весь Киев» за 1899-1916 pp.
2. Анисимов А. Скорбное бесчувствие. - К.: «ТАВАСUK Ltd», 1992.
3. Архів Свято-Покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української Православної церкви в м. Києві.
4. Берлинский М. Краткое описание Киева. – К., 1990 (репринтне відтворення видання 1820 р.).
5. Богуславский С.М. Иллюстративный путеводитель по г.Киеву и его окрестностям. – К., 1906.
6. Бублик В.Д. Путеводитель по Киеву и его окрестностям с адресным отделом, планом и видами г. Киева на 1888 г. – К., 1888.
7. Вулиці Києва. Довідник. – К., 1995 р.
8. Галайба В. Фотоспомин. Київ, якого немає. Анотований альбом світлин 1977-1988 років. – К.: «Головархітектура, НДІТІАМ», 2000.
9. Геврик Т. Втрачені архітектурні пам'ятки Києва. – Нью-Йорк., 1987.
10. Закладка домової церкви // Києвлянин. – 1889. - № 9. – 12 январа.
11. Захарченко М.М. Киев теперь и прежде. - К., 1888.
12. Звід пам'яток історії та культури України. – Кн. I, ч. II. - К., 2004. – 929-942.
13. Иллюстрированный путеводитель «Киев». – К., 1912.
14. Кальницький М.Н. Храмы Києва. – К., 2006.
15. Покровский монастырь на Кудрявце // Киев, его святыни и памятники. – СПб. – 1896. – С. 171-172.
16. Киев. Покровский монастырь. Альбом - К., 1999.
17. Києвлянин. – 1901. - 15 апреля.
18. Києвлянин. – 1912. - 6 марта.
19. Киево-Межигорский монастырь. - К., 1912.
20. Киевские епархиальные ведомости – 1889. - № 28-29.
21. Киевские епархиальные ведомости – 1896. - № 17.

22. Киевские епархиальные ведомости – 1899. - № 1.
23. Киевские епархиальные ведомости – 1911. - № 20.
24. Київ. Провідник. За редакцією Ф. Ернста. – К., 1930.
25. Київ та його околиці у переказах та легендах. – К., 1926.
26. Ковалинский В. Меценаты Киева. - К., 1998.
27. Левицкий Г. Ее императорское высочество Великая княгиня Александра Петровна (в иночестве Анастасия). Биографический очерк. – К., 1904.
28. Освящение нового соборного храма в Киево-Покровском монастыре // Киевские епархиальные ведомости – 1911. - № 20.
29. Николаевский собор в Киеве // Зодчий. – СПб. – 1902. – 38
30. Петровский С. Киев, его святыни и достопримечательности. – Одесса, 1914.
31. Путеводитель по Киеву и его святым местам. - К., 1897.
32. Рибак М.О. Невідомі та маловідомі сторінки історії Києва. – К., 1997 р.
33. Сборник материалов для исторической топографии Киева и его окрестностей. – К., 1874 г.
34. Свято-Покровський київський жіночий монастир. Набір поштів. – К., 1996.
35. Сементовский Н. Киев, его святыни, древности, достопримечательности и сведения, необходимые для его почитателей и путешественников. – К., 1900.
36. Стрижевский Н. Киево-Межигорский монастырь. - К., 1899.
37. Указатель Святынь и священных достопримечательностей Киева, как в самом городе, так и в его окрестностях, для паломников, посещающих святыне мест Киевские. – К., 1889.
38. Христа ради юродивый иеросхимонах Феофил, подвижник и прозорливец Киево-Печерской Лавры. – М., 1996. – С. 32-38.
39. Хроника тождественных событий в Киеве // Киевские епархиальные ведомости. – 1896. - № 17.
40. Царственная инокиня. – Одесса, 1995.

- 41.Шероцький К.В. Київ. Путеводитель. – К., 1994 р. (репринтне відтворення видання).
- 42.Ясевич В.Е. Творчество киевского городского архитектора В.Н. Николаева // Строительство и архитектура. – К, 1982.- ноябрь. - № 11 – С. 28-29.

Зони охорони пам'ятки архітектури, історії місцевого значення "Комплексу Свято-покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української православної церкви в м. Києві", м. Київ, пров. Бехтеревський, 15. Охоронний № 85-Кв

МЕЖІ ТЕРИТОРІЇ ТА ЗОН ОХОРОНИ ПАМ'ЯТКИ таблиця ліній

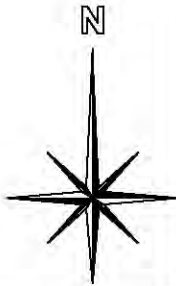
Територія пам'ятки (площа - 5,51 Га)		Територія зони регулювання забудови (площа - 21,27 Га)	
№ №	Довжина ліній (м)	№ №	Довжина ліній (м)
1-2	35,23	1'-2'	118,07
2-3	17,36	2'-3'	186,59
3-4	8,87	3'-4'	33,39
4-5	48,91	4'-5'	5,64
5-6	30,14	5'-6'	12,43
6-7	40,54	6'-7'	2,43
7-8	36,08	7'-8'	6,63
8-9	37,82	8'-9'	8,06
9-10	22,12	9'-10'	45,77
10-11	28,53	10'-11'	10,69
11-12	4,02	11'-12'	7,38
12-13	9,42	12'-13'	1,88
13-14	19,53	13'-14'	5,75
14-15	41,74	14'-15'	18,16
15-16	5	15'-16'	47,92
16-17	17,19	16'-17'	8,33
17-18	32,4	17'-18'	20,06
18-19	6,76	18'-19'	31,66
19-20	7,35	19'-20'	25,47
20-21	3,66	20'-21'	21,55
21-22	1,48	21'-22'	4,86
22-23	4,31	22'-23'	14,59
23-24	1,49	23'-24'	53,1
24-25	7,55	24'-25'	9,12
25-26	4,83	25'-26'	11,67
26-27	27,99	26'-27'	42,07
27-28	34,04	27'-28'	7,05
28-29	35,94	28'-29'	7,99
29-30	23,88	29'-30'	10,18
30-31	11,53	30'-31'	11,25
31-32	9,75	31'-32'	2,76
32-33	21,95	32'-33'	78,97
33-34	23,69	33'-34'	509,11
34-35	5,72	34'-35'	32,21
35-36	10,45	35'-36'	207,27
36-37	14,74	36'-37'	147,28
37-38	95,7	37'-38'	219,08
38-39	39,58	38'-39'	56,69
39-40	34,17	39'-40'	99,16
40-41	40,72	40'-1'	84,54
41-42	1,82		
42-43	11,51		
43-44	3,18		
44-45	8,52		
45-46	37,34		
46-47	3,33		
47-48	41,93		
48-49	2,74		
49-50	6,59		
50-51	44,25		
51-52	3,1		
52-53	11,6		
53-1	31,96		

УМОВНІ ПОЗНАЧЕННЯ

- ПАМ'ЯТКА АРХІТЕКТУРИ МІСЦЕВОГО ЗНАЧЕННЯ
- ЩОЙНО ВИЯВЛЕНІ ОБ'ЄКТИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ
- ЦІННА ІСТОРИЧНА ЗАБУДОВА (ЗНАЧНІ БУДІВЛІ)
- РЯДОВА ІСТОРИЧНА ЗАБУДОВА
- ДИСГАРМОНІЙНА ЗАБУДОВА
- ІНШІ БУДІВЛІ ТА СПОРУДИ
- 16м ДОПУСТИМИ ВИСОТИ НОВОЇ ТА РЕКОНСТРУЙОВАНОЇ ІСНУЮЧОЇ ЗАБУДОВИ В МЕЖАХ ЗОН ОХОРОНИ

МЕЖІ

- ТЕРИТОРІЯ ПАМ'ЯТКИ
- ОХОРОННА ЗОНА ПАМ'ЯТКИ
- ЗОНА РЕГУЛЮВАННЯ ЗАБУДОВИ

Науково-проектна документація з визначення межі режимів використання зон охорони пам'ятки архітектури, історії місцевого значення "Комплексу Свято-покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української православної церкви в м. Києві", м. Київ, пров. Бехтеревський, 15

Зм.	Кільк.	Арк.	№ док	Підпис	Дата
Ген. дир.				Звіряка А.І.	
Наук. кер.				Томілович Л.	
ГАП				Габрель М.	
Виконавець				Градун Є.	
Креслив				Баранов П.Г.	
Перевірів				Ерзіна І.	

Зони охорони пам'ятки архітектури, історії місцевого значення "Комплексу Свято-покровського жіночого монастиря Київської єпархії Української православної церкви в м. Києві", м. Київ, пров. Бехтеревський, 15
М 1:2000

Стадія	Аркуш	Аркушів
	1	5

ПОГ "Інститут культурної спадщини" ВРОКСУ